

DE WERELD VAN
PIETER KONIJN™

Alle verhalen van
Pieter Konijn

BEATRIX POTTER

*De oorspronkelijke uitgave
Uitgeverij Ploegsma Amsterdam*

Het verhaal van
PIETER KONIJN

HET VERHAAL VAN PIETER KONIJN

ER WAREN EENS vier kleine konijntjes. Ze heetten Flopsie, Mopsie, Wipstaart en Pieter. Ze woonden met hun moeder in een diep hol onder de wortels van een grote, dikke dennenboom.

'Kinderen', zei moeder Konijn op een ochtend, 'jullie mogen buiten spelen. Maar denk er wel aan dat je niet in de moestuin van meneer Verhoef komt.'

Daar is jullie vader iets vreselijks overkomen; mevrouw Verhoef heeft een pastei van hem gemaakt.'

HET VERHAAL VAN PIETER KONIJN

'Ga nu maar gauw en haal geen kattenkwaad uit. Ik ga even boodschappen doen.'

Daarop nam moeder Konijn haar boodschappenmand en haar paraplu en liep door het bos naar de bakker. Ze kocht een bruin brood en vijf krentenbollen.

Flopsie, Mopsie en Wipstaart waren gehoorzame konijnenkinderen en gingen bosbessen plukken.

Maar Pieter, die een echte kwajongen was, holde meteen naar de tuin van meneer Verhoef...

en kroop onder het hekje door!

Eerst at hij wat sla. Toen at hij wat snijboontjes. Daarna begon hij aan de radijzen...

HET VERHAAL VAN PIETER KONIJN

Totdat hij opeens misselijk werd en gauw op zoek ging naar wat peterselie.

Maar o wee, wie zag hij daar om de hoek van de broeikas? Meneer Verhoef!

Meneer Verhoef was op zijn knieën bezig jonge kool te planten. Maar hij sprong overeind en holde Pieter achterna. 'Houd de dief!' riep hij, zwaaiend met een hark.

Pieter was vreselijk geschrokken. Hij rende de hele tuin door, want hij wist niet meer waar het hekje was. Hij verloor zijn ene schoen tussen de spruiten...

en zijn andere schoen tussen de aardappelen.

Nu hij zijn schoenen toch kwijt was, rende hij verder op alle vier zijn pootjes. Dat ging veel vlugger. En hij had vast en zeker kunnen ontsnappen, als hij niet de pech had gehad om tegen een net aan te lopen dat over de bessenstruiken hing. Hij raakte er in verward met de knopen van zijn jasje. Het was een blauw jasje met koperen knopen, pas nieuw.

HET VERHAAL VAN PIETER KONIJN

Pieter dacht dat het met hem gedaan was, en hilde bittere tranen. Maar een paar mussen die hem hoorden snikken, vlogen luid tsjilpend naar hem toe. 'Geef het niet op!' riepen ze. 'Je moet proberen los te komen!'

Daar kwam meneer Verhoef al aan. Hij had een grote zeef waaronder hij Pieter wilde vangen. Maar Pieter wriemelde zich op het laatste nippertje los en sprong weg. Zonder jasje...

Hij vloog de schuur binnen en sprong in de gieter. Dit was een pracht van een schuilplaats geweest, als er niet zoveel water in had gezeten.

Meneer Verhoef was er zeker van dat Pieter ergens in de schuur zat. Misschien wel onder een bloempot. Hij begon ze een voor een op te tillen om eronder te kijken. Toen ineens moest Pieter niezen: 'Apietsjoe!' Meneer Verhoef zat meteen weer achter hem aan...

en probeerde zijn voet op Pieter te zetten. Maar Pieter sprong het raam uit, dwars door de planten op de vensterbank. Het raam was te klein voor meneer Verhoef en hij kreeg er genoeg van om steeds achter die Pieter aan te jagen. Hij ging weer aan zijn werk.

HET VERHAAL VAN PIETER KONIJN

Pieter moest even uitblazen. Hij was buiten adem en beefde van schrik. Hij had er geen flauw idee van welke kant hij op moest. Bovendien was hij nat en koud geworden van dat zitten in die gieter.

Even later ging hij op goed geluk verder, hobbeld-de-hobbeld, kalmpjes aan om goed rond te kunnen kijken. Hij ontdekte een deur in de tuinmuur, maar die zat op slot. En er onderdoor kruipen ging ook niet, het was te nauw voor een dik konijntje.

Maar een muizenmoeder liep bedrijvig in en uit over de stenen drempel, om erwten en bonen naar haar kinderen in het bos te brengen. Pieter vroeg haar de weg naar het hekje, maar ze had zo'n dikke erwt in haar mond dat ze niet kon antwoorden. Ze schudde alleen van nee en liep door. Pieter begon te huilen.

Toen probeerde hij dwars door de tuin heen de weg te vinden, maar hij raakte steeds meer verdwaald en kwam ten slotte bij een vijver terecht. Daar zat een witte poes naar de goudvissen te staren. Ze zat heel, heel stil, alleen het puntje van haar staart schoot af en toe heen en weer. Het leek Pieter het beste om haar maar niet aan te spreken. Zijn neefje Benjamin had hem wel eens over poezen verteld.